

К. В. Чубчик

*студ. II курсу магістратури
спеціальність «Право»*

Науковий керівник: д.ю.н., проф. О. І. Миколенко

ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ СУСПІЛЬСТВА В НОРМАХ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА

Виконавча влада в Україні являє собою розгалужену систему державних органів, які крім реалізації нормативних актів законодавчої влади здійснюють публічне адміністрування, правотворчу, юрисдикційну та контрольну діяльність. Всі органи державної влади, серед яких особливе місце посідають органи виконавчої влади, функціонують в умовах демократичного політичного режиму, тобто режиму, заснованого на визнанні верховенства законів і народовладдя. Ще у 1996 р. в преамбулі Конституції України було закріплено, що Верховна Рада України від імені Українського народу прагне розвивати і зміцнювати демократичну державу. Процеси розвитку і зміцнення демократії в нашій країні відбуваються і сьогодні в умовах децентралізації державної влади.

Разом з тим, можна виділити певні перешкоди, які стоять на шляху демократизації діяльності органів державної виконавчої влади.

По-перше, у суспільстві відсутнє чітке розуміння процесів демократизації, які відбуваються в Україні. З боку держави не здійснюється належна інформаційна компанія щодо реального застосування громадянами інструментів демократії. В цьому сенсі доречно згадати слова відомого американський політолог Роберта Даля, який стверджує, що після стількох століть роздумів про політику теорія демократії продовжує залишатися досить непереконливою незалежно від того, розглядати її як етичну теорію чи як спробу описати реальний світ [1, с. 68]. Тобто поняття «демократія» належить до числа найбільш диференційованих і невизначених у сучасній політичній теорії. Тому органи державної влади повинні розкривати сутність демократії та демократизації українського суспільства через роз'яснення змісту її основних цінностей – свобод та прав людини і громадянина, народу як найвищого джерела влади, виборності органів державної влади та ін.

По-друге, до перешкод, які стоять на шляху демократизації діяльності органів державної виконавчої влади, належить невід-

повідність інтересів політичної чи бюрократичної еліти реальним потребам суспільства. Не завжди представники політичної та бюрократичної еліт готові до перерозподілу владних повноважень на користь інтересам територіальних громад. А це, в свою чергу, свідчить про відсутність реальної участі народу в управлінні справами держави і суспільства.

Децентралізація в сфері виконавчої влади полягає в розподілі функцій між Кабінетом Міністрів України та центральними органами виконавчої влади, між центральними органами виконавчої влади та місцевими органами виконавчої влади, між органами державної виконавчої влади та органами місцевого самоврядування. При децентралізації відбувається: 1) передача повноважень з верхніх ланок державного управління на регіональний чи місцевий рівень при одночасному звуженні прав і повноважень відповідного державного органу; 2) чіткий розподіл повноважень між органами державної виконавчої влади та органами місцевого самоврядування; 3) залучення різноманітних громадських утворень до вирішення державних справ. Важливим у цьому процесі є застосування принципу субсидіарності, згідно з яким центральна влада повинна вирішувати тільки ті завдання, які не можуть бути ефективно виконані на місцевому чи локальному рівні [2, с. 143].

По-третє, до перешкод, які стоять на шляху демократизації діяльності органів державної виконавчої влади, слід віднести низький рівень фінансування демократичних перетворень в країні. На жаль, доводиться констатувати, що значна частина такого фінансування здійснюється країнами Європейського Союзу та США шляхом надання грантових коштів громадським організаціям, органам місцевого самоврядування, певним верствам громадян з метою залучення їх до впровадження різноманітних форм демократії.

Також необхідно відмітити роль органів самоорганізації населення в системі управління на місцевому рівні. Їх активний розвиток дасть можливість громадянам взяти на себе відповідальність за майбутнє територіальних громади. Для цього держава вже сьогодні створює необхідні умови, прийнявши Закон «Про добровільне об'єднання територіальних громад» та Закон «Про співробітництво територіальних громад» [3; 4].

Отже, результатом адміністративної реформи в Україні повинні стати формування нової демократичної моделі управління, підвищення ролі територіальних громад у житті українського суспільства та їх реальна участь в управлінні місцевими справами.

Список використаної літератури

1. Цветков В. В. Демократія – Управління – Бюрократія: в контексті модернізації українського суспільства [Текст] / В. В. Цветков, В. П. Горбатенко. – К.: Інститут держави і права ім. В. М. Корецького. НАН України, 2001. – 248 с.
2. Децентралізація в Україні: законодавчі новації та суспільні сподівання [Текст]/ Переднє слово Голови Верховної Ради України В. Б. Гройсмана. – К.: Інститут законодавства Верховної Ради України, 2015. – 413 с.
3. Про добровільне об'єднання територіальних громад [Текст]: Закон України від 5 лютого 2015 р. // Відомості Верховної Ради. – 2015. – № 13. – Ст. 91.
4. Про співробітництво територіальних громад [Текст]: Закон України від 17 червня 2014 р. // Відомості Верховної Ради. – 2014. – № 34. – Ст. 1167.

К. В. Шафоростов

студ. І курсу магістратури

спеціальність «Право»

Науковий керівник: к.ю.н., доц. А. В. Смітюх

ВИХІД УЧАСНИКА З ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ ЗА ЗАКОНОМ УКРАЇНИ «ПРО ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ТА ДОДАТКОВОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ»

Інститут виходу учасника з Товариства з обмеженою відповідальністю є важливим елементом диспозитивності у корпоративних правовідносинах.

Слід зауважити, що у доктрині домінує розуміння виходу як одностороннього правочину – зокрема А. В. Смітюх визначає вихід учасника з ТОВ як добровільне припинення участі учасника у товаристві через вчинення ним одностороннього правочину, наслідок якого корпоративні права учасника припиняються без переходу до іншої особи [1, с.206].

До прийняття Закону України «Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю» [2] (далі у тексті – Новий Закон) питання виходу учасника з ТОВ регулювалося ст. 148 Цивільного кодексу [3, ст.148], а також ст.ст.10, 54 Закону України «Про господарські товариства» [4, ст.10, 54]. У Новому Законі виходу учасника присвячена ст. 24 [2, ст.24]. Із прийняттям вищевказаного закону процедура виходу учасника зазнала багатьох змін, покликаних спростити вихід та нівелювати недоліки регулювання даного питання попереднім законодавством. Отже, метою даних тез є надання оцінки цим змінам.